31/12/2020

Κουρά Μοναχού στην Ιερά Μονή Αγίου Ραφαήλ – Γρίβας

/ Ιερές Μονές

Την Κουρά του Μοναχού π. Ραφαήλ της Ιεράς Μονής Αγίου Ραφαήλ-Γρίβας τέλεσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ. Δημήτριος κατά την εορτή της Γεννήσεως του Χριστού ενώ στην συνέχεια τον Χειροτόνησε και του μίλησε για το τάλαντο της Ιεροσύνης και για την διακονία του Αγίου Θυσιαστηρίου.

Δείτε φωτογραφίες και διαβάστε τις ομιλίες του Σεβασμιωτάτου και του νεοχειροτονηθέντα π. Ραφαήλ:

ΙΣ
ΧΣ

ΙΣ
ΧΣ

ΔΕΙΤΕ ΠΛΟΥΣΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

τά διαδοχικά τάλαντα τῆς Ἱερωσύνης

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως & Πολυκάστρου κ. Δημήτριος, ἑρμηνεύοντας ποιμαντικά τή σημασία τῆς παραβολῆς τῶν ταλάντων ἐν ὀλίγοις, προσκάλεσετόν νεόκουρο μοναχό π. Ραφαήλ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ραφαήλ–Γρίβας στούς ἀναβαθμούς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μυστηρίου, τῆς δωρεᾶς τῶν διαδοχικῶν ταλάντων τῆς ἱερωσύνης, γιά τή διακονία τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου ἀλλά καί τῶν ἐμψύχων θυσιαστηρίων. Μέ μιά ταυτόχρονη ἀνάμνηση αὐτῶν τῶν σταυροειδῶν καί σταυροτύπων διαστάσεων τῆς κάθε θείας κλήσεως γιά ὅλο τό ἐκκλησιαστικό σῶμα πού συμμετέχει σέ κάθε κουρά καί κάθε χειροτονία μέ τήν παρουσία του ἤ προσευχητικά μέ τίς δεήσεις του. Ἐπρόκειτο γιά ἄλλη μιά ἔκφραση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μυστηρίου καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς μέ τήν ὁποία λατρεύεται

καί μετέχεται κατά τήν θεία Χάρι ὁ Θεός.

Τουναντίον, οἱ συνήθεις ἐκκοσμικευμένοι ἑορτασμοίτῆς 25ης Δεκεμβρίου στίς πλατεῖες (καί μάλιστα σήμερα, σάν ψυχολογική ὑποστήριξη ἐν μέσῳ πανδημίας) εἶναι διαμετρικά ἀντίθετοι μέ τήν πνευματική διάσταση τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Μόνον αὐτή ἐπαναπαύει τό νοῦν καί τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ἀντιθέτως, ἡ κοσμική της ἐπιφάνεια δίδει πρός στιγμή ἕναν ἐντυπωσιασμό ἄνευ οὐσίας.Γι᾽ αὐτό καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος προτρέπει τούς πιστούς νά ἑορτάσουν θεοφιλῶς καί χριστοτερπῶς. Ἄς τόν ἀκούσουμε λοιπόν: "...ἑορτάζωμεν – ἀδελφοί μου –, μὴ πανηγυρικῶς, ἀλλὰ θεϊκῶς•μὴ κοσμικῶς, ἀλλ᾽ ὑπερκοσμίως•μὴ τὰ ἡμέτερα, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἡμετέρου,μᾶλλον δὲ τὰ τοῦ Δεσπότου•μὴ τὰ τῆς ἀσθενείας, ἀλλὰ τὰ τῆς ἰατρείας•μὴ τὰ τῆς πλάσεως, ἀλλὰ τὰ τῆς ἀναπλάσεως" (Εἰς τὰ Θεοφάνια, ἤγουν Γενέθλια τοῦ Σωτῆρος, Λόγος λη΄, Δ').

Μόνον ἡ ζωντανή πίστη στόν ἀληθινό Θεό τῆς ἱστορικῆς ἀποκαλύψεως, μέ τόν ἐκκλησιαστικό τρόπο ἐμβιώσεως, τροφοδοτεῖ τή ζωντάνια τῆς ἐλπίδας, ἔχοντας σάν σύνδεσμο καί τελείωση τήν ἀγάπη, τήν προσφορά, τήν ἀφιέρωση, τήν ταπείνωση, τήν ἐγκράτεια, τή θυσία, τήν ἀποφασιστικότητα γιά ἐνεργό συμμετοχή στό ἐκκλησιαστικό γεγονός-μυστήριο. Καί αὐτή ἡ ζωντανή πίστη καί ἀγάπη καί ἐλπίδα ἔχουν ἀφετηρία, περιεχόμενο καί στόχο τό Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό, μέσα στήν ἱστορική πορεία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, στό ὁποῖο συμμετέχουν οἱ πιστοί (ἔγγαμοι καί ἄγαμοι, κληρικοί καί λαϊκοί) ἀνά τούς αἰῶνες.

Ὡστόσο καί ἐδῶ, ἐάν κάποιος ξεφύγει ἀπό αὐτό τό ἀπόλυτο καί τό ἀντικαταστήσει μέ τόν ἑαυτό του καί τίς κάθε λογῆς ἰδιοτέλειες, ξεφεύγει ἐθελούσια καί πειρασμικά ἀπό τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Προπαντός, ἄν ὑποκύψει στόν πειρασμό τῆς οἰήσεως, τῆς κενοδοξίας, τῆς ὑπερηφάνειας, πού ὑπονομεύουν τό ἀσυνείδητο, τό ὑποσυνείδητο καί τό συνειδητό τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης. Ἐργαλεῖο ἀποφασιστικότητος καί πνευματικῆς πορείας εἶναι ἡ ἅγια ταπείνωση, ὡς μίμηση καί μετοχή στήν θεϊκή συγατάβαση τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, ὡς μίμηση καί μερίδιο ζωῆς στήν χριστοποιό καί χριστοφόρο ζωή ὅλων τῶν Ἁγίων μέ προεξάρχουσα τήν Ἀειμακάριστο Μητέρα τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ.

Ὁ Σεβασμιώτατος δέν παραλείπει πολλές φορές νά ἀναφέρεται στήν ἅγια Πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιά τόν καθένα μας ἄνθρωπο, τήν ὁποία νιώθουμε ἀπό τά ἐπισυμβαίνοντα καί τά ἀποτελέσματα. Τό ἴδιο ἐπανέλαβε στό Ἀρχονταρίκι τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ μέ τήν εὐκαιρία τῆς εὐχῆς τοῦ ἀποκουκουλισμοῦ τό ἑσπέρας τῶν Χριστουγέννων, ἐνόψει καί τῆς χειροτονίας τήν ἑπομένη (τῆς ἑορτίου Συνάξεως γιά τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο).

“εἰς δόξαν Θεοῦ”, μέ ἀφορμή τίς δωρεές Του

Ὁ νεοκαρείςκαί ἄρτι χειροτονηθείς εἰς διάκονον Ὀνήσιμος Ζελιχόβσκι ἐκ Μολδαβίας διετέλεσε γιά 18 χρόνια δόκιμος μοναχός. Ἦλθε ἀπό τήν πατρίδα του στήν ἡλικία τῶν 20 ἐτῶν.Ἔμαθε ἑλληνικά καί μέ τήν ὑπακοή καί τό ζῆλό τουἐντάχθηκε θυσιαστικά στήν κοινοβιακή καί λειτουργική ζωή τῆς Μονῆς, ὥστενά ἐνσωματωθεῖ στίς ἀπαιτήσεις τῆς μοναχικῆς πολιτείας.Φιλότιμος σέ βαριές καί σέ καλλιτεχνικές ἐργασίες, φιλότιμος σέ κάθε ἀνάθεση διακονήματος, ἀπό ἁπλοῦ μέχρι βαριά κοπιώδους χωρίς ἀντιλογία, ἐνθυμίζοντας ἀναλογικά τόν ἀπόστολο Ὀνήσιμο, τόν εὔχρηστο εἰς διακονίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Μέὀξεία πρακτική ἀντίληψη τῶν πραγμάτων, ὥστε νά ἐπιτελεῖ ἔργα πού ἐκπλήσσουν. Τοῦ δόθηκε τό ὄνομα τοῦ νεοφανοῦς ἱερομάρτυρος ἁγίου Ραφαήλ γι᾽ αὐτήν τήν ἐπιμελή μακρά ὑπακοή του καί ταπείνωση καί φιλοτιμία.

Πρός τοῦτο συνηγόρησε καί ὅτι οἱ γονεῖς του,ὁ π. Ἰωάννης καί ἡ πρεσβυτέρα Κλαυδία εὐλαβοῦνται μέ ὅλη τους τήν ψυχή τούς Ἁγίους Μάρτυρες τῆς Λέσβου καί, μέ τήν δραστήρια συνδρομή τοῦ γαμπροῦ τους π. Κωνσταντίνου,ἀνήγειραν περικαλλέστατομεγάλο παρεκκλήσιστό χωριό τους, βυζαντινά ἁγιογραφημένο σχεδόν στό σύνολό του μέ τή ζωή καί τά μαρτύρια τῶν Ἁγίων. Στά παιδάκια τους ὁ γαμπρός του π. Κωνσταντίνος καί ἡ κόρη τους ἡ πρεσβυτέρα Ἁγνή ἔδωσαν τά ὀνόματα Στρατής καί Ραφαήλ, ἐνδεικτικό κι αὐτό τοῦ εὐλαβικοῦ ἐνθουσιασμοῦ μέ τόν ὁποῖο ἀποδέχθηκε ὅλη ἡ οἰκογένεια δύο ἐκ τῶν πολλῶν Ἁγίων τῆς Λέσβου. Σύνδεσμος τῆς πολυϊερατικῆς αὐτῆς οἰκογένειας μέ τήν ἅγια ἀποκαλυπτική ἱστορία τῶν Ἁγίων ὁ νεόκουρος μοναχός.
Ἐνθουσιασμένοςὁ Σεβασμιώτατος, γιά τήν ἀνέγερση καί τήν ἀνιστόρησητῆς ἐκκλησίας ἀλλά καί τήν διάδοση τοῦ ἐκφαντορικοῦ ἱστορικοῦ τῶν Ἁγίων εὐρύτερα, εὐχόμενος στόν νεόκουρο μοναχό Ραφαήλ μετά τήν τέλεση τῆς κουρᾶς,τοῦ ἐπέδωσε μία εἰκόνα τοῦ ἁγίου Ραφαήλ μέ ἐμφυτευμένη μικρά λειψανοθήκη μέ λείψανό του γιά νά τόν προσκυνοῦν οἱ οἰκεῖοι καί οἱ πιστοί.

γενεαλογικό δένδρο μέ κληρικούς
Τό γενεαλογικό δένδρο τοῦ νεοκαρέντος μοναχοῦ π. Ραφαήλ ἀποτελεῖται ἀπό ἀξιοσέβαστες μορφές ἱερέων. Ἡ ρίζα τοῦ παπποῦ του π. Τιμοθέου ἔδωκε πολλούς καρπούς πίστεως μέσα στήν ἀλλοτινή λαίλαπα τοῦ πολιτικοῦ ἐκεῖ ἀθεϊσμοῦ. Ἡ κατάσταση (καί) στή Μολδαβία ἦταν τραγική, διότι πολλοί ἱερεῖς στήν ἀπόγνωσή τουςἤ ἀπό δειλία ἐγκατέλειψαν τό λαό τοῦ Θεοῦ. Στήν κρίσιμη ἐκείνη περίοδο κάποιος ἱερεύς ἀπελπισμένος κι ἀπογοητευμένος εἶπε στό δάσκαλο τοῦ χωριοῦ, πού ἦταν ὁ παππούς Τιμόθεος: «Ἐσύ ἔχεις τελειώσει καί τό Ἐκκλησιαστικό Σχολεῖο. Γιατί δέν γίνεσαι κληρικός; Δέν βλέπεις τό χάλι πού ἐπικρατεῖ; Κι ἄν δέν γίνει ὁ ἕνας, δέν γίνει ὁ ἄλλος, τότε ποιοί θά ὑπηρετήσουν τήν Ἐκκλησία;» Ὁ παππούς εἶχε

μωρά παιδιά, ἦταν μιά δύσκολη ἀπόφαση, καί τό συζήτησε μέ τή γυναίκα του. Κι ἐκείνη χωρίς δεύτερη σκέψη τοῦ ἀποκρίνεται θαρραλέα: «Μέ τό Θεό μπροστά, καί ὅ,τι προκύψει». Ἔτσι ὁ παππούς Τιμόθεος χειροτονήθηκε ἱερεύς μέ τήν ἀποφασιστική ὑποστήριξη τῆς συζύγου του Εὐδοκίας. Γιά τίς ποιμαντικές ἀνάγκες τοῦ λαοῦ ἀναγκαζόταν νά πηγαίνει σέ πολλά καί μακρινά χωριά, ἀφήνοντάς τους στό σπίτι μόνους πολλές φορές. Δυστυχῶς ὅμως γιά τήν κοσμική ἀντίληψη, ἡ γιαγιά Εὐδοκία στά 49 της χρόνια ἀπεβίωσε. Τήν πρόνοια τῶν παιδιῶν τήν ἀνέλαβε ὁ Θεός, τήν ἀνέλαβε ἡ Παναγία μας, ὅπως φροντίζει κάθε χήρα καί ὀρφανό, καθώς τό ἀνιστοροῦν τόσες εὐλαβικές ἱστορίες μέ “ἀσκητές ἐν κόσμῳ”.
Τότε ὁ πατέρας τοῦ π. Ραφαήλ ὁ Ἰωάννης ἦταν μόλις 15 ἐτῶν. Σέ ὥριμη ἡλικία νυμφεύθηκε τήν Κλαυδία, τῆς ὁποίας καί ἡ ἀδελφή ἐπίσης ἦταν πρεσβυτέρα. Ὁ Ἰωάννης χειροτονήθηκε τήν ἡμέρα τῶν Ἁγίων Προπατόρων, μέσα στό κλίμα τῶν Χριστουγέννων, ὅπως θά ἐπισυνέβαινε ἀναλογικά μετά ἀπό πολλά χρόνια στό νεόκουρο καί νεοχειροτόνητο γιό του.Ποία ἡ ἔκπληξη ὅταν ὁ γιός πληροφορήθηκε ὅτι τήν ἴδια περίοδο εἶχε χειροτονηθεῖ καί ὁ πατέρας του. Κάτι πού τοῦ μετρίασε τή στενοχώρια γιά τήν ἀπουσία τῶν οἰκείων του.Καί οἱ δύο θυγατέρεςτό θέλησαν καί παντρεύτηκαν ὑποψηφίους ἱερεῖς. Πέντε χρόνια πρίν τήν ἔλευση τοῦνεόκουρου Ραφαήλστήν Ἑλλάδα, ὁ πατέρας του π. Ἰωάννης εἶχε τελέσει προσκύνημα στούς Ἁγίους Τόπους, ἀλλά καί σέ ἱερά Προσκυνήματα στήν Ἑλλάδα.
Οἱ διηγήσεις τοῦ ἱερέα-πατέρα ἐπηρέασαν βαθειά τή διάθεση τοῦ νεαροῦ Ὀνησίμου καί ἐπαύξησαν τή λαχτάρα του νά ἐπισκεφθεῖ κι ἐκεῖνος τήν Ἑλλάδα καί νά προσκυνήσει παρομοίως στά ἅγια προσκυνήματά της. Οἱ ἐπιλογές θά μποροῦσαν νά εἶναι σέ τόσα ἄλλα πλησιόχωρα μέρη, ὅμως (ὅπως φάνηκε τελικά) ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἦταν διαφορετική καί ἔφθασε στήν πατρίδα μας. Ἐρχόμενος καί ἐγκαταβιώνοντας στήν Ἑλλάδα ἐπί πολλά ἔτη, ἐπαναπαύθηκε μέ τήν ἁπλότητα τῶν Ἐπισκόπων καί τῶν κληρικῶν στήν ἀναστροφή καί ποιμαντική ἐπικοινωνία μέ τό ποίμνιο. Συγκινήθηκε ἀπό τίς παλαιές ἐκκλησιαστικές παραδόσεις καί τό συνοδικό σύστημα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας.Ἀξιώθηκε νά ἐπισκεφθεῖ ἐπανειλημμένα τή Μητέρα Ἐκκλησία, τό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, καί τό ἀγάπησε πολύ, μέ τήν αἴσθηση πρῶτα ὅτι στή δικαιοδοσία τουμέ τίς Οἰκουμενικές Συνόδους διακηρύχθηκε ἡ δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας.Ἐντυπωσιάσθηκε ὅμως κι ἀπό τή σεμνότητα καί τήν ἁπλότητα στίς πατριαρχικές θεῖες λειτουργίες, κάτι τό ἀσύνηθες στά μάτια του καί στίς ἀναμνήσεις του ἀπό τίς δικές τους πατρογονικές δικαιοδοσίες. Ἀλλά ἀκόμη περισσότερο θαύμασε καί διδάχθηκε πολλά ἀπότήν εὐκολία τοῦ καθενός νά πλησιάσει τόν ἴδιο τόν Πατριάρχη, κάτι πού πιστοποιεῖ τήν παραδοσιακή ἐκκλησιαστική γνησιότητα.

ἡ ἐπισφράγιση τῆς ὁριστικῆς ἀφιέρωσης

Ἕνας ὁλόκληρος κύκλος μέ τόσες ἀναμνήσεις καί ἀντιπαραβολές ἐκκλησιαστικῶν παραδειγμάτων ἔκλεισε καί παραχώρησε τό ξεκίνημα σέ μία ἀφετηρία ὁριστικῆς

ἀφιέρωσης. Τό ἐπισήμανε καί αὐτό ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Δημήτριος.
Ἡ τελουμένη κουρά ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων —τόνισε ὁ Σεβασμιώτατος— μᾶς ὑπομιμνήσκει ὅτι ὁ ἀγώνας καί ἡ ἀγωνία μας γιά ὅλους πρέπει νά εἶναι πῶς ἡ Παναγία θά ἐγγράψει τό ὄνομά μας στό βιβλίο τῆς ζωῆς, τῆς ὄντως ζωῆς, τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἡ μέθεξη τῆς ὁποίας προϋποθέτει τόν πολλαπλασιασμό τῶν ταλάντων ἤ τῶν μνῶν, κατά τήν Εὐαγγελική καταγραφή τῶν σχετικῶν παραβολῶν.Γιά νά συμβεῖ αὐτό πρέπει ὁ καρδιακός χῶρος νά γίνεται διαρκῶς φάτνη, ὥστε νά ἐνοικεῖ ὁ Κύριος τῆς σωτηρίου ἐνανθρωπήσεως καί νά ἀνακλίνεται καί στήν ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου. Μέ αὐτές τίς ὑπομνήσεις ὁ Σεβασμιώτατος κάλεσε τόν νεόκουρο μοναχό νά εἰσέλθει βαθμιδωτά “εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου”.
Τήν ἑπόμενη μέρα, μέ τήν εὐκαιρία τοῦ λειτουργικοῦ ἑορτασμοῦ καί τῆς συνάξεως εἰς τιμήν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, στήν Ἱερά Μονή Παναγίας Γουμενίσσης τελέστηκε ἡ χειροτονία τοῦ νεόκουρου π. Ραφαήλ εἰς διάκονον. Στό σύντομο εἰσαγωγικό καί ἀνακεφαλαιωτικό χαιρετισμό ὁ Σεβασμιώτατος εὐχήθηκε στόν προσαγόμενο ἀπό χαρισματικός ἄνθρωπος μέ πολλές δεξιότητες καί ἀξιοσύνες νά ἐλεηθεῖ νά γίνει προπαντός χαρισματοῦχος, νά κρατήσει δηλαδή τή δωρεά τοῦ Θεοῦ, νά διακονήσει μέ αὐταπάρνηση καί ἀπόλυτη ἀφοσίωση τό λειτουργικό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, ἀγαπώντας ὁλοτελῶς τόν Κύριο, τήν Παναγία μας, τούς Ἁγίους, τούς πιστούς μέσα στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Γι᾽ αὐτό καί ζήτησε τήν προσευχητική συνδρομή ὅλων τῶν παρισταμένων καί κάθε πιστοῦ.
Ἡ θεία λειτουργία καί ἡ χειροτονία τελέστηκαν γιά λόγους ὑπακοῆς στίς Συνοδικές ὑποδείξεις μέ ἄκρως περιορισμένο ἀριθμό παρόντων, ἀλλά μεταδόθηκε διαδικτυακά, παρέχοντας τήν εὐκαιρία σέ πολλῷ πλείονες νά μετάσχουν τῆς σπάνιας αὐτῆς εὐλογίας πρός ἕνα προσφερόμενο νέο κληρικό καί νά ἀνατροφοδοτήσουν τίς εὐλογημένες πνευματικές τους ἀντιστάσεις σέ κάθε δοκιμασία.
Ἰδιαίτερα συγκινητική καί ἐξόχως διδακτική ἦταν ἡ προσφωνητήρια ὁμιλία τοῦ προσαγόμενου τήν ὁποία παραθέτουμε στή συνέχεια.

[ΟΜΙΛΙΑ ΧΕΙΡΟΤΟΝΟΥΜΕΝΟΥ π. ΡΑΦΑΗΛ]

“Ποιός εἶμαι ἐγώ, Κύριε; ”

(προχειροτονητήρια προσφώνηση τοῦ διακόνου Ραφαήλ)

Σεβασμιώτατε Πατέρα καί Γέροντά μου, πάτερ-Δημήτριε,
Σᾶς εὐχαριστῶ γι᾽ αὐτήν τή μεγάλη εὐλογία πρός ἐμένα: ἔγινα μοναχός καί σήμερα χειροτονοῦμαι διάκονος.
Χθές ὑποσχέθηκα ὁριστικά νά “πεθαίνω γιά τόν κόσμο” καί “νά ζῶ μόνο γιά τό Χριστό”. Σήμερα διαλέγω ὁριστικά “νά πεθαίνω γιά τόν ἑαυτό μου” καί “νά ζῶ γιά τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, τό λαό τοῦ Θεοῦ”.

Αὐτό τό διδάχτηκα καί τό ἀποφάσισα κοντά σας, τό ἔμαθα καί τό κατάλαβα κοντά σας, τό εἶδα καί τό ἔζησα κοντά σας, ἀπό τό ἱερό παράδειγμά σας, ὅλα αὐτά τά χρόνια.
Θαυμάζω τό ταπεινό σας φρόνημα, τήν ἀληθινή σας εὐλάβεια, τήν ἅγια τιμιότητα, τήν ἀνεξικακία στούς πολεμίους. Ἁπλός σέ ὅλους, καταδεκτικός, δέν κάνατε διακρίσεις. Ζωή σας εἶναι τό ἅγιο Θυσιαστήριο καί ἡ καλοσύνη.
Πάντοτε μέ τό παράδειγμά σας διδασκόμαστε νά εὐεργετοῦμε κάθε ἕνα ἀναγκεμένο πού ὁ Θεός παρουσιάζει μπροστά μας. Δίπλα σας μαθαίνουμε ὅτι εἴμαστε ἐμεῖς ὑποχρεωμένοι στόν πονεμένο, καί ὄχι ὁ πονεμένος σέ ἐμᾶς. Γιατί στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἑνός ἀνθρώπου εἰκονίζεται ὁ Χριστός. Πόσες φορές τό ἄκουσα ἀπό τό στόμα σας καί τό ξαναάκουσα ἀπό τίς πράξεις σας: «εἶδες τόν ἀδελφό σου, εἶδες Κύριο τόν Θεό σου».
Συνάντησα στό πρόσωπό σας ἕναν πραγματικό Ἐπίσκοπο, ἐντελῶς διαφορετικό ἀπό ὅσους εἶχα συναντήσει μέχρι τότε.

Μοναστηριακή καί λειτουργική ἑτοιμασία

Δεκαοχτώ χρόνια δέν εἶναι λίγα. Ὅταν ἦρθα κοντά σας, τό 2002, ἤμουν 20 ἐτῶν. Τώρα εἶμαι 38. Μοῦ προσφέρατε αὐτήν τή θεία εὐλογία, νά εἶμαι μαζί σας στή μοναχική Ἀδελφότητα τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ, τοῦ Ἁγίου Νικολάου καί τῆς Ἁγίας Εἰρήνης.
Δοκιμάσθηκα ὅλα αὐτά τά χρόνια κοντά σας, πάνω στήν ὑπακοή, στήν καθαρότητα τῆς ζωῆς, στήν ἀφοσίωση τῆς θείας λατρείας, στόν κόπο τῆς διακονίας κάθε μέρα, χωρίς ἀντιρρήσεις. Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ μέ ἀξίωσε νά διακονήσω καί τήν ἐνενηνταπεντάχρονη γερόντισσα Μαρία, τή βλέπουσα. Σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀξιώθηκε νά τῆς φανερωθοῦν οἱ Ἅγιοι, νά τῆς δείξουν τόν τόπο ὅπου βρίσκονταν τά ἅγια λείψανά τους, νά τῆς φανερώσουν τήν ἱστορία καί τή ζωή τους.
Παραστεκόμουν καί παραστέκομαι, συμμετέχω, ψέλνω, διαβάζω σέ τόσες ἱερές ἀκολουθίες καί σέ τόσες θεῖες λειτουργίες μαζί σας. Ζοῦσα καί ζῶ κοντά σας τά μεγαλεῖα τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ.
Τόσα χρόνια ζῶ κοντά σας τί σημαίνει Ὀρθοδοξία καί ὀρθοπραξία:
• ἔζησα καί ζῶ μέσα στή θεία λατρεία (καί καταλαβαίνω τήν ἅγια ἀξία τῆς ἱεροσύνης, πού φέρει καί ὁ πατέρας μου ὁ ἱερέας Ἰωάννης)•
• ἔζησα καί ζῶ μέσα στήν ὑπακοή καί στή θυσία•
• ἔζησα καί ζῶ μέσα στήν ἁπλή καί καθαρή ζωή τῆς Ἐκκλησίας•
• ἔζησα καί ζῶ τόν κόπο, τήν ἄρνηση κάθε κοσμικῆς χαρᾶς, τήν ταλαιπωρία τῆς θυσίας καί τῆς ἄσκησης•
• ἔγινα μαθητής σας, διδάχθηκα νά προτιμάω πίο πολύ τό Χριστό πέρα καί πάνω ἀπό ὅλους καί ὅλα, πάντοτε τό Χριστό, σέ ὅλα τό Χριστό, ὅπως τό διδάσκει καί

ὅπως τό ζεῖ ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας.
Ὅλα αὐτά κοντά σας. Εἶχα μέσα μου ἀπό παιδί, σάν παιδί ἱερατικῆς οἰκογένειας, τήν ἀγάπη γιά τή θεία λατρεία. Αὐτό ἦταν ὁ σπόρος. Καί ὁ Ἅγιος Θεός μέ ἔφερε κοντά Σας πρίν 18 χρόνια, γιά νά καλλιεργήσετε τό χωράφι τῆς ψυχῆς μου καί ὁ Θεός νά ἐπαυξήσει τό σπόρο τῆς ἀφιερώσεως.
Πῶς ἔγινε αὐτό;

Διάλογος ἐξομολογήσεως πρός τόν Κύριο

Ἔζησα ὑπό τήν ἀόρατη ἅγια σκέπη τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ Θεός μέ ἔφερε στήν ὁρατή πατρική φροντίδα τή δική σας. Τή φροντίδα τοῦ ἁγίου Θεοῦ γιά μένα τήν ἔζησα ἀκόμη πιό πολύ κοντά σας. Ὅπως ἔζησα τή μεγαλοψυχία καί τήν ἄδολη ἀγάπη σας πού πάντοτε θυσιάζεται.
Σήμερα στέκομαι ἐνώπιόν σας μέ μεγάλη συντριβή καί ἀγάπη καί εὐγνωμοσύνη, σκύβω τόν αὐχένα μου, γιά νά ἐπιθέσετε τά σεπτά χέρια σας πού ὑψώνονταν γιά χάρη μου. Γιά νά μοῦ ἐμφυτεύσετε στήν καρδιά, στήν ψυχή καί σέ ὅλο μου τό εἶναι τή Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος πού τήν ἔχετε πλουσιοπάροχα. Κανείς καί τίποτε ἄλλο δέν μπορεῖ νά μέ κάνει χαρούμενο ἤ νά μέ γεμίσει, παρά μόνον ἡ θεία Χάρη τοῦ Παρακλήτου. Μακάρι, ὅπως πλημμύρισε τόν ἀρχιδιάκονο Στέφανο τήν ὥρα τοῦ μαρτυρίου καί ὅλους τούς ἁγίους Διακόνους, νά πλημμυρίσει καί ἐμένα.
Ὅλα τά ἀγαθά τοῦ κόσμου δέν ἀνταλλάσσονται μέ τήν Ἱεροσύνη.
Δῶστέ μου τήν εὐλογία σας, σέ αὐτήν τή μοναδική ὥρα γιά μένα.
Ἐπιτρέψτε μου νά ἀπευθυνθῶ αὐτή τήν ἱερή στιγμή στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.
Ποιός εἶμαι, Κύριε, ἐγώ;
Γιατί θέλησες καί ἐπέβλεψες σέ μένα;
Γιατί θέλησες νά μέ φέρεις στήν ὕπαρξη;
Γιατί θέλησες νά μέ πάρεις ἀπό τούς συγγενεῖς μου καί τούς φίλους μου;
Γιατί θέλησες νά μέ βάλεις στή δική Σου στράτα; Νά βαστῶ τό Σταυρό σάν σημαία καί νά προχωράω στήν καθημερινή Σταύρωση; Νά βλέπω τήν Ἀνάσταση καί νά λαχταρῶ τήν ἀναστημένη ζωή, πού εἶσαι Ἐσύ;
Εἶμαι ὁ ἐλάχιστος ἀπό τούς ἀδελφούς μου κατά Πνεῦμα.
Εἶμαι ἕνας ἐλάχιστος ἀπό τούς συγγενεῖς μου κατά σάρκα.
Τί βρῆκες, Κύριε, ἀπό ἐμένα; Τί νά Σοῦ ἀνταποδώσω, Κύριέ μου Ἰησοῦ Χριστέ;
Μοῦ ἔδωσες τά πάντα. Μέ φύτεψες στό εὐλογημένο χωράφι τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, καί τώρα μέ φυτεύεις στόν Παράδεισο τῆς μοναχικῆς καί τῆς ἱερατικῆς ζωῆς. Νά διακονῶ στά Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Μακρά προετοιμασία σέ ἱερατική οἰκογένεια

Ἄλλοι ρωτᾶνε τούς γονεῖς τους, τί εἶναι οἱ ἱερεῖς; ποιά δουλειά προσφέρουν;
Ἐμένα, Χριστέ μου, δέν μέ ἄφησες νά ψάχνω, νά ρωτάω. Μέ ἔβαλες μέσα στήν

οἰκογένεια τῶν κληρικῶν Σου. Ὁ εὐλογημένος πατέρας μου π. Ἰωάννης καί ἡ εὐλογημένη μητέρα μου πρεσβυτέρα Κλαυδία μοῦ ἔδωσαν να καταλάβω ποιά εἶναι ἡ διακονία καί ποιά ἡ προσφορά τοῦ παπᾶ καί τῆς παπαδιᾶς. Ὄχι στά λόγια, ἀλλά στίς πράξεις.
Οἱ δύο ἀδελφές μου Τατιάνα καί Ἀγνή καί αὐτές πρεσβυτέρες, ὅπως διακαῶς τό ἐπιθυμοῦσαν.
Ὁ παππούς μου Τιμόθεος ἦταν δάσκαλος, στά χρόνια τῶν διωγμῶν τῆς θρησκείας. Πολλοί ἀπό φόβο καί δειλία ἄφηναν τήν ἱεροσύνη τους καί τά χωριά ἔστεκαν ἀλειτούργητα. Κάποιος ἱερέας πῆρε τό θάρρος καί τοῦ εἶπε νά ἱερωθεῖ: «Τιμόθεε, ἐκτός ἀπό δάσκαλος τέλειωσες καί τήν ἱερατική σχολή. Γιατί δέν γίνεσαι ἱερέας; Ἄν δέν γίνει ὁ ἕνας, ἄν δέν γίνει ὁ ἄλλος, ποιός θά γίνει; ποιός θά διακονήσει τό Χριστό;» Ρώτησε τή γυναίκα του τή γιαγιά Εὐδοκία, καί τοῦ ἀπάντησε: «Μέ τό Θεό, μπροστά!». Τό ἤξεραν ὅτι θά περάσουν πολλές δυσκολίες, θλίψεις και διωγμούς, ἀλλά εἶχαν καί οἱ δυό γενναῖο φρόνημα. Τό 1947 χειροτονήθηκε ἱερέας.
Στό σπίτι τοῦ παπποῦ στά δύσκολα χρόνια πάντοτε εὕρισκαν καταφύγιο πολλοί ἱερομόναχοι κυνηγημένοι ἀπό τό καθεστώς. Τούς κάλυπτε μέ διάφορες προφάσεις. Ἄλλοτε νά κάνουν τό φύλακα, ἄλλοτε τό νεωκόρο, ἄλλοτε τόν κηπουρό καί ἄλλα τέτοια. Στά πιό δύσκολα χρόνια ὁ παππούς ὁ παπα-Τιμόθεος ἔμαθε ὅτι ὅλα αὐτά ἔγιναν γνωστά καί κινδύνευε ἡ ζωή τους. Ἀναγκάστηκαν τότε βιαστικά νά ἀφήσουν τά παιδιά στήν προγιαγιά μου Βαρβάρα καί μετανάστευσαν στά πιό βόρεια τῆς χώρας γιά να γλιτώσουν τόν κίνδυνο.
Ἀπό τά ἔντεκα (11) παιδιά τους, τά τρία (3) πεθάναν στή μεγάλη πείνα μετά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο (ἀπό τά ὑπόλοιπα, τά τέσσερα ἀγόρια γίναν ἱερεῖς καί τό κορίτσι τό μικρότερο ἔγινε παπαδιά).
Ἕνας ἀπό αὐτά τά παιδιά τοῦ παπποῦ μου (τοῦ παπα-Τιμόθεου) καί τῆς γιαγιᾶς μου (τῆς παπαδιᾶς Εὐδοκίας) εἶναι ὁ πατέρας μου πάτερ-Ἰωάννης.
Καί ἡ μητέρα μου ἡ Κλαυδία προέρχεται ἀπό πολύτεκνη οἰκογένεια μέ ἕξι παιδιά καί ἄλλη μιά θεία μου παπαδιά κι αὐτή.
Τότε οἱ ἄνθρωποι ἦταν γενναῖοι, ἦταν ἀποφασισμένοι νά μή στεροῦν τή ζωή τῶν παιδιῶν τους, πρίν τήν ὥρα τους μέ τίς ἐκτρώσεις. Σάν ἀληθινοί ἄνθρωποι καί χριστιανοί σέβονταν τήν ὕπαρξη τῶν παιδιῶν τους ἀπό τή στιγμή τῆς σύλληψης.
Γέροντά μου σεβαστέ καί ἀγαπημένε καί ἀδελφοί μου εὐλογημένοι,
πάντοτε ἡ οἰκογένειά μου ζοῦσε κάτω ἀπό τή σκέπη τῆς Παναγίας ἔχοντας φανερά σημεῖα τῆς προστασίας Της. Κατά ἀγαθή συγκυρία, ὁ πατέρας μου συμπληρώνει σήμερα 40 χρόνια ἱερωσύνης. Στήν ἀρχή τῆς ἱερατικῆς του διακονίας διορίστηκε στή Χερσώνα σέ ναό τῆς Ἁγίας Σκέπης. Ἡ δεύτερη ἐνορία πού τοῦ δόθηκε στή Μολδαβία ἦταν πάλι τῆς Ἁγίας Σκέπης. Μετά ἀπό παρακάλια τῶν συγχωριανῶν του, τό 1986 ὁ Δεσπότης τόν μετάθεσε στό χωριό του στήν ἐνορία τῆς Ἁγίας Σκέπης. Προσκυνῶ τήν Παναγία μας σάν ἕνα μικρό παιδάκι καί τήν εὐχαριστῶ ἀπό

μέσα μου, γιατί προέρχομαι ἀπό μιά τέτοια οἰκογένεια, μέ τό παράδειγμα τῆς ἱερατικῆς ζωῆς κάτω ἀπό τήν ἁγία σκέπη Της.

Ζωηρές οἱ μνῆμες, ὁλόψυχη ἡ δοξολογία

Εὐχαριστῶ μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς μου τόν Κύριό μας καί Θεό μας. Χριστέ μου, ἐσύ τά ξέρεις ὅλα σάν παντογνώστης Θεός. Ὅμως, ἄφησέ με —λίγο ἀκόμη— κι ἐμένα τόν ἀσήμαντο νά τά πῶ δημόσια, ἐδῶ μπροστά στό Ἅγιο Βῆμα τῆς Ἐκκλησίας.
Νά Σέ εὐχαριστήσω πρῶτα, Χριστέ μου, πού δέν μέ ἄφησες νά ξεστρατίσω ἀπό τήν ἅγια στράτα της Εκκλησίας Σου.
Σ᾽ εὐχαριστῶ, Χριστέ μου, πού μέ ἔφερες ἐδῶ στήν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ Ἐκκλησία Σου ἔχει ἀποστολικές ρίζες. Ἐδῶ ὁ Ἠγαπημένος μαθητής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος δέχθηκε στήν Πάτμο τήν ἀποκάλυψή Σου. Ἐδῶ κήρυξε πρῶτος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στίς τρεῖς ἀποστολικές του περιοδεῖες. Ἐδῶ, στήν Πάτρα, ἔχυσε τό αἷμά του σταυρωμένος ὁ Πρωτόκλητος Ἀπόστολος Ἀνδρέας. Ἐδῶ στή Βοιωτία, ὅπου καί ὑπηρέτησα την στρατιωτική μου θητεία, βρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ. Ἐδῶ πού κήρυξαν καί πάμπολλοι μαθητές τῶν Ἀποστόλων. Ἐδῶ στή Θεσσαλονίκη πού ἔχυσε τό αἷμα του ὁ Μεγαλομάρτυς Δημήτριος ὁ Μυροβλύτης.
Σ᾽ εὐχαριστῶ, Χριστέ μου, πού μᾶς ἀξίωσες καί ἤρθαμε στό Ἐκκλησιαστικό Λύκειο τοῦ Κιλκίς καί ἀπό ἐκεῖ βρεθήκαμε στήν εὐλογημένη Γουμένισσα. Ἤρθαμε στό Κιλκίς τέλη τοῦ 2001. Τό Φεβρουάριο τοῦ 2002 (μαζί καί ὁ πνευματικός ἀδελφός μου Ἀλέξανδρος καί ἄλλοι συμμαθητές), βρεθήκαμε στή Γουμένισσα. Μᾶς ὑποδέχτηκε, Χριστέ μου, ὁ μακάριος δοῦλος Σου καί ἅγιος ἐπίσκοπός Σου ὁ Σεβ. Δημήτριος καί μᾶς ἐπέλεξε νά μείνουμε κοντά στήν Ἀδελφότητα τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ στή Γρίβα.
Μέχρι τότε, σκεφτόμουν νά γίνω αὐτό πού ζοῦσα στήν ἱερατική οἰκογένεια μέ τόν πατέρα καί τή μητέρα μου. Σιγά-σιγά ἀποφάσισα νά ἀφιερωθῶ καί νά γίνω ἄγαμος κληρικός. Τό ἅγιο ἱστορικό τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ καί ἡ ζωντάνια τῆς Ἐκκλησίας ἔγιναν γιά μένα ἕνα νέο μεγαλύτερο σχολεῖο, ἕνα σχολεῖο ζωῆς καί θυσίας.
Γράφτηκα στή Θεολογική Σχολή Ἀθηνῶν, ὑπηρέτησα τή στρατιωτική μου θητεία στό Πυροβολικό, ἔγινα μιά μικρή γέφυρα νά μάθουν καί ἄλλοι ἄνθρωποι στή Μολδαβία γιά τούς Ἁγίους Ραφαήλ, Νικόλαο καί Εἰρήνη. Καί στή Χάρη τους ἡ οἰκογένειά μου ἀνήγειρε στό χωριό μας ἕνα ὄμορφο καί μεγάλο ἁγιογραφημένο ἐξωκλήσι.

“ἐκ βαθέων” ἱκεσίες οἰκέτου

Ὅλα αὐτά φαίνονται τόσο ἀνθρώπινα, εἶναι ἀνθρώπινα. Ἀλλά τελικά τό νιώθω σήμερα, ἀκόμα πιό βαθιά, ὅτι δέν εἶναι μόνο ἀνθρώπινα. Εἶναι καί θεϊκά, εἶναι δῶρα δικά Σου, Χριστέ μου. Εἶναι ἡ φανερή φροντίδα ἡ δική Σου, Χριστέ μου. Εἶναι

δείγματα μεγάλα τῆς ἀγάπης Σου, Χριστέ μου. Εἶναι τό ἔλεός Σου, Χριστέ μου, γιά μένα.
Ποιός ἤμουν, Κύριε, γιά ὅλα αὐτά;
Πέφτω καί Σέ προσκυνῶ.
Φιλῶ τά ἄχραντα πόδια Σου.
Σέ ἱκετεύω μέ ὅλη τή δύναμη τῆς καρδιᾶς μου, νά μέ ἀξιώσεις νά τιμήσω τίς δωρεές Σου, να γίνω δούλος γνήσιος δικός Σου, μοναχός δικός Σου και διάκονος δικός Σου...

Σᾶς παρακαλῶ, Γέροντά μου, πρῶτα ἐσεῖς νά μέ στηρίζετε σ᾽ αὐτόν τόν ἅγιο δρόμο, ὅπως τό κάνετε μέχρι τώρα μέ πολλές θυσίες καί ἀγῶνες.
Καί ὅλοι οἱ ἀδελφοί μου, ὅλοι οἱ χριστιανοί, οἱ εὐλογημένοι γονεῖς καί ὅλοι οἱ συγγενεῖς ἀπό μακριά, νά γίνετε μέ τίς προσευχές σας βοηθοί μου.

Ἅγιοι Ἄγγελοι (τά πρότυπα τῶν Μοναχῶν) καί Ἅγιε Ραφαήλ (πού τό ὄνομά σου ἀξιώνομαι νά φέρω ἀπό τήν κουρά μου), Ἅγιε Νικόλαε καί Ἁγία Εἰρήνη, πρεσβεύσατε ὑπέρ ἐμοῦ. Σᾶς ἱκετεύω νά εἶστε πάντοτε βοηθοί μου.

«Παναγία Θεοτόκε, δεῖξε πάνω μου τήν εὐσπλαχνία σου.
»Μέ τό Μητρικό θάρρος πρός τόν Υἱό σου, ζήτησε γιά μένα ἄφεση τῶν προηγούμενων σφαλμάτων, ὥστε νά μή καταφλέγομαι ἀπό τά ζωοποιά Του μυστήρια, ἀλλά νά μένω ἄφλεκτος ἀπό τό καυστικό τους πῦρ.
»Ὅσα θέλεις, ἔχεις τή δύναμη νά τά πράττεις. Ἀξίωσέ με νά καθαριστῶ καί νά φωτιστῶ μέ τή θεία κοινωνία τῶν Μυστηρίων. Καθοδήγησέ με, τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μου νά τό περάσω μέ μετάνοια καί ἀγνότητα καί ταπείνωση, στά ἔργα, στά λόγια, στούς λογισμούς καί σέ ὅλες τίς κινήσεις τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος. Νά μοῦ συμπαραστέκεσαι πάντοτε, νά μέ ρυθμίζεις, νά μέ κυβερνᾶς, νά μέ χειραγωγεῖς, νά διώχνεις τίς ἐνάντιες δυνάμεις. Εἶμαι δοῦλος, πού δέν ἀξίζει τήν καλοσύνη Σου. Ἀλλά ἐσύ μέ κάθε τρόπο νά μέ φροντίζεις καί νά μέ φυλάγεις.
»Ναί, Δέσποινά μου ὑπερευλογημένη, στάσου σύμμαχός μου. Ἔτσι, σεσωσμένος ἀπό τήν ἁγία χάρη Σου, νά σέ ὑμνολογῶ καί νά σέ δοξολογῶ. Φωτισμένος ἀπό τό δικό Σου φῶς νά ἀνυψώνομαι στόν ὕμνο καί στή δοξολογία καί στήν προσκύνηση τῆς παναγάθου, παντουργοῦ καί μακαρίας Τριάδος, στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων».